

ISBN 978 90 00 38951 3

NUR 281

© 2023 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

www.mariannebusser-ronschroder.info

www.leontineillustrator.com

tekst Marianne Busser & Ron Schröder

illustraties Leontine Gaasenbeek

vormgeving Petra Gerritsen, www.spletters.nl

HET MEISJE MET DE ZWAVELSTOKJES

Even een klein stukje vooraf...

Voordat we met het verhaal kunnen beginnen, moeten we eerst even iets uitleggen. Als je een kaars aan wilt steken, doe je dat vaak met een aansteker. Je pakt zo'n ding. Je drukt op het knopje en er verschijnt een vlammetje. Simpler kan het niet. Alleen waren er vroeger nog geen aanstekers. Die moesten nog worden bedacht. Gelukkig waren er wel lucifers. Dus als je iets wilde aansteken, pakte je een lucifer. Je streek hem langs de zijkant van het doosje en – hopla – je had een vlammetje.

In de tijd van dit verhaal waren er ook nog geen gewone lucifers. Gelukkig had men wel zwavelstokjes. Die leken een beetje op lucifers. Ze gingen branden als je ze langs een muur of een steen streek. Natuurlijk had iedereen wel wat van die stokjes nodig. Daarom gingen mensen de straat op om zwavelstokjes te verkopen. Vooral arme mensen deden dat, zodat ze toch nog iets konden verdienen om eten te kopen. En één van de mensen die de straat op ging met een bosje zwavelstokjes was het meisje uit dit verhaal. Het verhaal werd ooit bedacht door de Deense sprookjesschrijver Hans Christian Andersen en het heet: 'Het meisje met de zwavelstokjes'.

Het meisje met de zwavelstokjes

Het jaar was bijna afgelopen
een enkeling ging nog iets kopen
warm gekleed – heel even – gauw
maar toch nog rillend van de kou

De sneeuw bleef uit de hemel vallen
de mensen dachten met z'n allen:
straks lekker feesten met elkaar
daarna begint het nieuwe jaar...

Sneeuw op straten – grote hopen
iemand deed de voordeur open
't was een man die bozig zei:
*jij gaat aan de slag voor mij
ga wat zwavelstokjes pakken
pak je jas en vul je zakken
en verkoop ze – nu uit huis
zonder geld kom je niet thuis!*
Dan stapt een meisje vlug naar buiten
snel - voordat de winkels sluiten!

Als dan de deur achter haar dicht slaat
en ze buiten op de straat staat
gaat ze stap voor stap op pad
naar het midden van de stad.
Op pantoffels – die te groot zijn
voetjes die echt veel te bloot zijn
loopt het kleine meisje rond
op de stijf bevroren grond

Hoewel ze goed heeft uitgekeken voor ze over wil gaan steken schiet er uit een steeg – meteen een rijtuig flitsend langs haar heen en terwijl ze uit de weg springt en een schreeuw **'GA TOCH OPZIJ!'** klinkt valt ze trillend op de grond en de sneeuw spat in het rond

Als ze opstaat kijkt ze even waar haar pantoffels zijn gebleven maar het meisje heeft weer pech haar pantoffels die zijn weg ze veegt de sneeuw wat uit haar ogen probeert haar tranen snel te drogen kijkt nog één keer in het rond maar ziet niets liggen op de grond

En zonder schoenen, zonder sokjes in haar hand wat zwavelstokjes loopt ze stil tot 's avonds laat op blote voetjes door de straat...